

נקודות
קצרות
בעבודת
הש"ת

א נקודה'לע

פרשת משפטים

חבורת הבחורים דחסידי ספינקא

בסיעתא דשמיא

לעצבן את אבא שלו כי יעקב עוד היה חי, ופיחד מאבא שלו, אבל עכשיו כשהאבא נפטר חששו האחים, לכן אמר להם יוסף אל תדאגו ה' דאג לי לעוד כמה סיבות שישמרו עלי לבלתי עשות לכם רע.

הגלות הגשמית נמשכת מהגלות הרוחנית. היות שאדם לא חי עם בוראו, הוא כבר בגלות, בגלות רוחנית, ובגלל שהוא בגלות רוחנית שולח לו ה' את הגלות הגשמית, כדי שע"י הגלות הגשמית יגלה שמה את ה' וישוב לחיות באמונה ויצא מן הגלות הרוחנית שהיא העדר האמונה, וע"י שיצא מהגלות הרוחנית ויהיה בבחינת גאולה יצא גם מהגלות הגשמית.

ויצו משה ויאמר ויהן לא יאמינו לי. כלומר, אמר משה רבינו לה' אני יכול להביא חברת תעופה ולהוציא את כל כלל ישראל ממצרים, להביא אוטובוסים וכולם יהיו בחוץ, אבל הם יכולים להיות מחוץ למצרים

אבל עדיין הם יהיו במצרים, כי כל עוד האדם לא מחובר לבוראו, ולא מגיע ע"י הכאב לקשר עם הבורא, הוא יכול להיות בשיא הקפי אבל הוא יהיה בגלות, הוא יהיה תחת מצרים, הכאב של מצרים אמור להביא את כלל ישראל לאמונה, וזה שאמר משה רבינו כל עוד הם לא יאמינו לי, שלא יהיה להם אמונה לא יהיה להם גאולה אמיתית.

ויאמר משה אל האלהים מי אנכי פי אלף אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים. כי בשביל להוציא את בני ישראל ממצרים צריך משה רבינו להכניס בהם אמונה, ובכדי להפיח בהם רוח חיים של אמונה, חייב הצדיק לדבר אליהם בהכנעה, היינו מתוך ידיעה שלא הוא מדבר אלא הקב"ה נותן לו את הדיבורים, כי רק דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, ומהלב היינו כשאני יודע שהדיבורים זה מהלב מהחיות שלי שזה הקב"ה, ואכן למה צריך

דרש האדמו"ר מביאלא זצ"ל, על מה שכתוב בגמ' ברכות אמר רבי שמעון חסידא כנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד וכיון שהגיע חצות לילה בא רוח צפונית ונושבת בו ומנגן מאליו מיד היה עומד ועוסק בתורה עד שעלה עמוד השחר כיון שעלה עמוד השחר נכנסו

חכמי ישראל אצלו אמרו לו אדונינו המלך עמך ישראל צריכין פרנסה. משמע שכל יום היו באים חכמי ישראל לפני דוד המלך בעלות השחר, ולמה, כי כל יום צריכים לבא לפני הרבי.

מתוך מיעוט עוונות. פשטות משמע אפס עוונות, אך ר' אשר הסביר ש'מיעוט עוונות' זה נקרא שאנו מבקשים מה' שנבוא לבחינת מיעוט ע"י העוונות, שנבין את מציאותינו ע"י העוונות.

תשובה. תשובה זה להבין שאני הגורם של הכאב, כי הרי מה כואב לאדם כשיש לו קושי, עצם זה שהוא לא רואה שה' נתן לו את הכאב זה מה שכואב לו, זאת

אומרת הקליפה המכסה את חיות ה' זה גורם לו את הכאב, ועל האדם לדעת שאת הקליפה הזאת הוא עשה ע"י שחשב רע או דיבר רע או עשה רע, ואז ע"י שיתגבר לגלות את חיות ה' בכאב יתבטל הקליפה והרע ויבולע המוות לנצח!

ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו. ולכאורה הרי ראו האחים שיוסף הוא בעל מאמין גדול, וכמו שאמר להם פי למתנה שלקחני אלהים לפניכם זאת אומרת שיוסף חי שה' עשה הכל ולא האחים, אז על מה החשש שעכשיו הוא יתנקם בהם, אלא י"ל ע"פ הדרך הלא כל מה שמחזיק את האדם שלא ירוץ לשאול תחתיות זה הסיבות שה' שולח לו שע"י הוא נאחז להיות הלאה בצידקותו, א"כ חשבו האחים זה שיוסף דיבר אליהם יפה והאין שהכל מה' כי היה לו אינטרס לא

אם הצדיק נואף

אם הוא לא נואף מיליארי פאמיט

הוא לא נקרא צדיק.

צדיק הוא זה שמבין את הש"י.

התפקיד שלו להביא שאין בו שום צד זכות

וכל קיומו הוא רק מכח רחמי השם

כי השעה שאדם נכנס בדרכי האמונה

הוא מכיר ויודע שהוא מצטט רצ

[ר' אשר]

הצדיק לדעת שלא הוא מדבר אלא שהקב"ה נתן לו את הדיבורים, כי אם יחשוב שהוא מדבר, היינו שהוא חושב חיצוניות, אז בחיצוניות אנחנו נפרדים ולה שהוא ישמע למה שהוא אומר, אך ברגע שאני יודע שלא אני מדבר, אז אני נמצא במקום של אחדות, כי אצל הקב"ה הכל אחד, ממילא אני יכול להשפיע עליו גם, כי אני אחד איתו, וכשאני יפנים את האמונה יוכל גם הוא להפנים את האמונה.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד. וברש"י, ה' שהוא אלוקינו לעתיד לבוא יהיה ה' אחד, מה הפשט, ומה מחזק אותי הפסוק הזה שאני אומר ערב ובוקר, אלא, שה' שעכשיו הוא אכן הסתר אך אני מתאמץ לגלות אותו בכל דבר, לעתיד לבוא יתגלה שזה היה האמת, שאכן הוא עשה הכל, שה' שעכשיו הוא אלוקינו שאנו מגלים אותו, לעתיד לבוא יתגלה שה' אחד ורק הוא היה הווה ויהיה.

וַיִּמַּת יוֹסֵף בֶּן מָאָה וָעֶשֶׂר שָׁנִים וַיַּחְנְטוּ אֹתוֹ וַיִּישָׂם פָּאֲרוֹן בְּמִצְרַיִם. יוסף הצדיק, לאחד מיתתו נחנט, הושם בארון, במצרים, בנילוס שהיא העבודה זרה של מצרים, למה גופת הטוהור והצדיק הושמה שם, ועוד מהו שאחרי שמספרים את הסיפור המר הזה צועקים חזק חזק ונתחזק, אלא, כי אדרבה בירידה הכי גדולה והמרה שם דע לך שזה בא לחזק אותך ולקרוב אותך לבורא, ולכן חזק חזק, 'ונתחזק' רק תתחזק ע"י הירידה ואל תישבר, כי הירידה היא זאת שתאיר את אור הנשמה אצלך.

וּמְפֹלֵיא לַעֲשׂוֹת. מהו הפלא הגדול שעשה ה', הנה האדם מורכב מגוף ומנשמה, הגוף נשבר מכל דבר, דואג על כל דבר הכי קטן, הוא מלא ברצונות ואפילו שבריר מזה הוא לא יכול לעשות, וכן הגוף כל הזמן רוצה עוד ועוד לעשות, והגוף כשלעצמו אין לו קיום כי לחיות נטו טבע זה יסורים שנגמרים במוות, כי אי אפשר לעמוד מול לחצים כ"כ איומים, ויש את הנשמה שהיא מהות אחרת לגמרי, שהיא חלק אלוה ממעל ממש, היא רק מחברת כל דבר לבורא, היא רגועה, על כל מה שיש לה היא מודה לה', ואין לה על מה להיות בלחץ כי הכל ביד ה' הטוב, וה' רצה שהנשמה תאיר גם בגוף, זאת אומרת שמצד אחד יהיה גוף שמתפרק בדאגות, ואילו הנשמה תאיר גם שם במקום שלכאורה רוצים רק להישבר גם שם תאיר הנשמה ויתגלה האמת שהכל מה' ואין מה לדאוג, וזה פלא גדול ועצום שהנשמה תאיר גם איפה שיש חושך מוחלט, וזה העבודה הנדרשת מהיהודי לגלות את ה' בבחינת 'מבטן שאול שוועת' דווקא שם אתה הכי קרוב.

[כ"ק רבינו שליט"א]

אלו לאלו אומרים אשרי מי שלא חטא ומי שחטא ישוב וימחול לו. מדרש פליאה בחסידות, אלא כי יש שני סוגי אנשים, יש אדם שהוא [חושב שהוא] צדיק ולפעמים כשנופל זה בעיניו זה כחטא וכסטיה מהדרך בטעות, ויש אדם שיודע את נפשו ויודע שחטאתי נגדי תמיד, וכשנופל זה לא נקרא אצלו טעות או סטיה, כי יודע שכל הזמן הוא שם, וזהו 'אשרי מי שלא חטא' אלא תמיד יודע שהוא שם, וכשאדם תמיד חי עם החטאתי נגדי תמיד כבר לא צריך ליפול להיזכר באפסיותו.

[יצחק ליברמן]

אחר הדבר הזה לא שב ירבעם מדרכו הרעה מאי אחר אמר רבי אבא אחר שתפשו הקדוש ברוך הוא לירבעם בבגדו ואמר לו חזור בך ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן אמר לו מי בראש בן ישי בראש אי הכי לא בעינא. כי ירבעם היה בשפל המדרגה ולהחיות כזה חושך חייב להיות אור גדול יותר של הקב"ה שיחיה ויהווה, ולכן במקום הנמוך הזה כבר הגיע ממש למצב שהקב"ה אחז אותו ואמר לו אם אתה חוזר בך, היינו שאם אתה מוכן להכיר את הביטול שלך מהחושך הזה אז אתה כבר בגן עדן, אך ירבעם לא רצה, כי קינא בבן ישי שהיה מספיק לו את עוון בת שבע בשביל להבין כמה הוא מבוטל וכמה שהוא צריך את ה'.

[יעקב יוסף איצקוביץ]

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני. טמון פה רמז, דהנה כשיש להיודי כאב הוא צריך לחשוב מה ה' רוצה ממנו שהוא שלח לו את הכאב, ואכן מה ה' רוצה, ה' רוצה שאני יהיה בקשר איתו, ע"י האמונה שאני ידע שהכל ממנו, וזהו 'ויגש אליו יהודה' כשה' ניגש ליהודי, 'ויאמר בי אדוני' אדם צריך לשאול מה ה' רוצה ממני.

ואל יחר אפך בעבדך. מתי אדם זוכה ל'אל יחר אפך' שלא יקרה לו צרות וחרון אף מצד ה', כשיהיה 'בעבדך' שיחיה ש'אני עבדך בן אמתך' ואין לי כלום.

[יהודה ווייס]

כידוע, כל מידה שמתעורר באדם, כגון קנאה, תאוה, כבוד, וכל שאר ירקות... הלא המה מידות ששורשם כבוד השם, קנאת השם, תאוה הוא משורש כ"סופין נכסופי נכספתי לראות בתפארת עורך.. וכן הלאה כל מידה וכל רגש אשר אצלנו הוא מתגלה במלא כיעורו השחור, הרי הוא רק לבוש חיצוני למידות ששורשם גבוה מעל גבוה. ותפקידו של האדם הוא להכיר מתוך המידה את הרובד הפנימי הזה, ובמקום להיכשל שם אדרבה להתחשל ולהתקשר על-ידו לאהבת ויראת השי"ת.

כך למשל כשרגשות קנאה אוכלים את האדם עד עומק השיתין, עליו להתבונן כי הקב"ה התגלה אליו במידת הקנאה, וישכיל לידע כל זהו רק סיבה שבורא עולם שלח על מנת להתקשר אליו בקשר איתן יותר, כך הוא גם כשמתעורר אצל האדם אש התאוה ובווער בעצמותיו כאש בענורת, ידע נאמנה כי לבוש הוא להזדמנות היסטורית לקבל מתנה מהשי"ת בדמות "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות השם"... רק לגלות את הרובד הפנימי, את החיות המחיה את האש הזאת, את ה"מסובב" שמחיה ומהווה את ה"סיבה", וכבר הגענו לנקודה...

וזהו, אמר הרבי, ביאור למאמר חו"ל "כי באש הצתה ובאש עתה עתיד לבנותה". כשמתעורר אש באדם, אש תאוה, אש כבוד, אש קנאה, עומד הקב"ה ומייחל שהאדם ינלה אותו שם מתוך האש, דוקא שם כש"בווער", שיבין האדם כי האש והתבערה הגדולה הוא רק הסתר וסיבה לגלות את המידה המחיה את האש הזאת, לגלות את המטרה שלו, ובמקום שאש התאוה יגרום לו לשרוף את משפחתו, ואש הקנאה יגרום לו להרוס את כל העיר, ואש הכבוד לשרוף את עצמו לגמרי, אדרבה ישכיל ויבין "כי באש אתה עתיד לבנותה"... האש הזאת זה הזדמנות שלך!!! הזדמנות היסטורית וכבירה לקחת את האש הזה לאהבת ה' ולקנאת ה' צבאות...

[מדיבורי רבינו ליל ט' באב. נכתב ע"י הרב מענדל שמרלר שליט"א]